

08 - Cea dintâi prigonire

Cea dintâi prigonire

Până aici, Adunarea nu era alcătuită decât din Iudei din Ierusalim. Domnul însă voia ca ea să se întindă mai departe, înainte de moarte, El spusese: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12.32). Iudeii lepădaseră pe Domnul și-L dăduseră la moarte. Dumnezeu arătase o îndelungă răbdare față de ei, răspunzând la rugăciunea Domnului Isus: „Tată, iartă-i” și le trimisese înștiințări prin apostolii și slujitorii Săi, care, plini de Duhul Sfânt, le vesteau iertarea și mântuirea. Mulți au primit vestea cea bună și au crezut în Domnul; dar poporul iudeu privit ca întreg, condus de mai marii săi, preoți și bătrâni, s-au împotrivit Duhului Sfânt și au dat la moarte pe martorul credincios Ștefan, mărturisind prin aceasta în chip vădit că n-au vrut ca Domnul Isus să domnească peste ei (Luca 19.14). Aceasta a fost cea din urmă chemare pentru Iudei ca popor; de acum ei n-aveau să mai aștepte decât judecata, care a și venit asupra lor curând: când Ierusalimul a fost dărâmat, iar ei împrăștiați. Și au rămas sub această judecată și vor rămâne până când, smeriți, vor recunoaște pe Acela pe care L-au lepădat, pe Domnul Isus, ca împărat al lui Israel. Aceasta se va întâmpla când Domnul Se va arăta din ceruri.

Acum, mântuirea trebuia să fie vestită Samaritenilor și neamurilor, după Cuvântul Domnului: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1.8). Pocăința și iertarea păcatelor trebuiau vestite tuturor neamurilor, începând cu Ierusalimul. Iudeul nu mai avea drepturi deosebite. Ca să fie mântuit, trebuia să creadă în Domnul Isus ca orice Samaritean sau păgân, și astfel și unii și alții se găseau așezați pe același tărâm în fața lui Dumnezeu, primeau același Duh, făceau parte din același trup al Domnului Hristos, Adunarea, și aveau împreună intrare la Tatăl în același Duh (Efeseni 2.17,18). Toți alcătuiau un popor ceresc, nu pământesc.

Să vedem cum s-a împlinit aceasta. Răutatea mai marilor poporului n-a fost potolită prin moartea lui Ștefan. Prigonirea s-a întins asupra întregii Adunări din Ierusalim. În fruntea prigonitorilor se găsea acel tânăr numit Saul, la picioarele căruia și-au pus hainele cei care omorâseră cu pietre pe Ștefan. El se învoise deci la uciderea sfântului martir și, nemulțumit cu aceasta, mânat de furie împotriva creștinilor, lua cu forța pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță, dându-și toată silința ca să-i facă să hulească numele Mântuitorului.

Astfel, prin prigoniri, Satan se silea să nimicească sau să oprească lucrarea lui Dumnezeu. Dar se putea așa ceva? Nu. Dumnezeu a făcut ca și silințele Satanei împotriva Lui să slujească la îndeplinirea planurilor Sale de har. Urmarea prigonirii a fost că toți credincioșii, afară de apostoli, s-au împrăștiați prin Iudeea și Samaria și

chiar mai departe, precum vom vedea. Și ce-au făcut ei? Puteau păstra în inimile lor, numai pentru ei, comoara cunoștinței despre Mântuitorul și despre nădejdea lor cerească? Nu, asta nu se putea. Gura vorbește despre ceea ce e plină inima. Acești creștini împrăștiați mergeau înapoi și încolo, vestind cuvântul dumnezeiesc. Fiecare din ei, acolo unde-l călăuzea Dumnezeu, lumina în jurul său cu razele luminii cerești. Așa se răspândea vestea bună a mântuirii și Dumnezeu făcea ca răutatea Satanei și a oamenilor să se întoarcă spre slava Fiului Său și spre binele sufletelor.

Printre cei care au părăsit Ierusalimul se afla și Filip, unul din cei șapte aleși împreună cu Ștefan ca să slujească în Adunare. E cunoscut sub numele de Filip Evanghelistul, pentru că Domnul îi dăduse într-un chip deosebit darul de a vesti Evanghelia, adică de a duce sufletelor neîntoarse la Dumnezeu vestea bună a mântuirii. Cel care dă daruri oamenilor și Adunării este Domnul Isus, care S-a înălțat la cer. Prin Duhul Său Sfânt, El hotărăște ca unii să fie apostoli și proroci, iar alții să fie păstori și învățători sau evangheliști (Efeseni 4.7-12). El îi cheamă și îi trimite ca să pună în lucrare aceste daruri de har. Filip a părăsit Ierusalimul, iar Domnul i-a călăuzit pașii spre Samaria, țară așezată între Galileea, la mieznoapte, unde se află Nazaretul, și Iudeea la miezăzi, unde era marele oraș: Ierusalimul. Iudeii disprețuiau pe Samariteni, iar aceștia nu puteau să sufere pe Iudei. Știm cum Domnul Isus trecuse de mai multe ori prin acest ținut și-și arătase harul Său ca Mântuitor al lumii. Odată, obosit de călătorie, S-a așezat lângă un puț în Samaria. O biată femeie, o mare păcătoasă, a venit să scoată apă; și Mântuitorul a făcut-o să cunoască apa vie și veșnică a harului. Femeia, crezând în El, a alergat la locuitorii din cetate ca să le vorbească despre Isus, care a rămas la ei două zile, vestindu-le mântuirea. Altă dată oamenii dintr-o cetate din Samaria n-au voit să-L primească. Ucenicii ar fi voit să se coboare foc din cer și să fie nimiciți acești oameni care nu primiseră pe Învățătorul lor. Dar El le-a zis: „Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea” (Luca 9.52-56; Ioan 12.47).

Acum, Domnul Isus continuă lucrarea Sa de har față de bieții Samariteni disprețuiți de Iudei, trimițându-le pe Filip să le aducă la cunoștință vestea bună a mântuirii. Filip, prin puterea Domnului, vindeca pe bolnavi și scotea afară demoni. Dumnezeu dădea astfel adevărare Cuvântului Său. Mulțimile din cetate au crezut vestea bună cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și la numele Domnului Isus; au fost botezați și astfel au fost primiți în Adunarea creștină. Apostolii, care erau la Ierusalim, când au auzit de lucrarea minunată pe care o făcea Dumnezeu în Samaria, au trimis acolo pe Petru și pe Ioan. Samaritenii credincioși nu primiseră încă Duhul Sfânt. Domnul, în înțelepciunea Sa, nu voia ca Samaritenii, care aveau mari pretenții, să se creadă mai presus de Iudeii. El spusese odinioară femeii din Sihar: „Mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4.22). Numai după rugăciunea apostolilor și după ce și-au pus mâinile peste ei, a venit Duhul Sfânt asupra Samaritenilor. Acum erau uniți cu Domnul Hristos, și în același timp cu Iudeii. Nu mai era deosebire, nu mai era ură: aceeași dragoste umplea inimile lor. Zidul care-i despărțea era înlăturat. Odinioară, Ioan, în neștiința sa, ceruse ca focul din cer să

nimicească pe Samariteni; acum el se roagă pentru ei. Apostolii, după ce au vestit Cuvântul Domnului, s-au întors la Ierusalim și, trecând prin Samaria, vestesc Evanghelia în mai multe sate. Filip terminase ceea ce Domnul îi dăduse să facă în Samaria și acum a fost trimis să vestească Evanghelia în altă parte, însă nu mulțimilor sau poporului întreg dintr-un oraș, ci unei singure persoane. Slujitorul Domnului se supune învățătorului Său: el ascultă, orice poruncă i s-ar da. Fără îndoială că Filip își găsea plăcere în Samaria, în mijlocul acestui popor întors la Dumnezeu prin mijlocirea sa și care, de bună seamă, avea o mare dragoste față de Filip. Dar un înger al Domnului îi aduce o veste: „Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară de la Ierusalim la Gaza și care este pustiu” (Faptele Apostolilor 8.26). Ce poruncă ciudată! Cui să vestească Evanghelia? Dumnezeu știa și aceasta era de ajuns pentru Filip. El ascultă fără șovăire. Așa au făcut totdeauna adevărații slujitori ai lui Dumnezeu.

Filip a priceput îndată de ce l-a trimis Domnul acolo. Era cineva pe acest drum pustiu. Era un om, căpetenie de popor, venit de departe, din Etiopia, la Ierusalim, ca să se închine lui Dumnezeu. Fără îndoială, că era un păgân care învățase să cunoască pe adevăratul Dumnezeu, din Sfintele Scripturi, pe care le duceau cu ei Iudeii răspândiți pretutindeni. Înapoindu-se de la Ierusalim, ce făcea el? Se gândea la bogățiile sale, la țara sa sau la prietenii pe care avea să-i vadă din nou? Nu; alte gânduri umpleau sufletul lui. Era un om care avea nevoi adânci, pe care averile și situația lui înaltă nu i le putuseră mulțumi. Dorea să cunoască pe Dumnezeu, căruia venise să se închine, și pentru aceasta citea Cuvântul Său. Putea să facă mai mult? Desigur că nu. Dar îi lipsea ceva. Omul sufletește, adică așa cum suntem din fire, nu poate să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu, dacă nu-i deschide ochii lumina cerească. (1 Corinteni 2.14). Acest fruntaș al poporului etiopian, care, de bună seamă, nu era lipsit de înțelepciune omenească, nu înțelegea totuși ce citește.

Dumnezeu însă răspunde totdeauna la nevoile sufletului și la dorințele sincere ale inimii. El îndemnase pe Etiopian să citească un capitol care vorbea despre Domnul Isus, și acum, pe această cale singuratică, pe care mergea împreună cu însoțitorii lui, se găsea un trimis al lui Dumnezeu, care avea să-l facă să înțeleagă ceea ce era întunecos pentru mintea lui. Era Filip, căruia Duhul lui Dumnezeu îi spusese să se apropie de carul etiopianului. Filip ascultă și aude pe străin citind cu glas tare, în cartea prorocului Isaia, frumosul capitol 53, care vorbește despre suferințele și slava Domnului. Filip înțelegea bine acest capitol; cuvintele ce le auzea înfățișau înaintea ochilor inimii lui pe Învățătorul pe care-L cunoștea și-L iubea. El voia să știe dacă și străinul se bucura ca el și-l întrebă dacă înțelege ce citește. Marele om etiopian nu s-a rușinat să-și arate neștiința față de evanghelistul sărac, ce făcea drumul pe jos. Nu s-a rușinat să-l urce în carul său și să-l așeze lângă el. Și iată-l ajuns școlar și învățând din gura lui Filip că Cel care a fost dus la moarte ca o oaie nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu, făcut om aici pe pământ, lepădat, disprețuit de ai Lui, răstignit pe o cruce și purtând acolo povara păcatelor noastre, ca să le ispășească. „Pedeapsa care ne dă

pacea era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53.5,6).

Iată pentru ce Filip a trebuit să părăsească Samaria și poporul ei; iată pentru ce a venit pe un drum pustiu: ca să vestească Evanghelia; lumina a pătruns în inima omului acela, care a înțeles Cuvântul lui Dumnezeu și l-a primit cu bucurie. A înțeles că Dumnezeu, căruia venise să l se închine, era Dumnezeul care-l iubea, Tatăl Domnului Isus și Tatăl său. Ce bucurie umplea inima sa! A oprit carul acolo unde a găsit apă, a cerut să fie botezat și astfel a mărturisit, în fața tuturor care-l însoțeau, credința sa în Domnul Isus. Prin credință, luase parte la moartea și învierea Domnului Isus; la moartea Lui, ca să vadă că păcatele i-au fost șterse; la învierea Lui, ca să trăiască o viață nouă (Romani 4.25; 6.4,6). Și el a fost adăugat Adunării ca mădular al trupului Domnului Hristos și avea să ajungă, în țara sa depărtată, o lumină pentru a face cunoscut numele Domnului. Această țară se numește astăzi Abisinia. Numele Domnului Isus este cunoscut și acolo și creștinismul e mărturisit, deși, din nenorocire, e amestecat cu o mulțime de greșeli și superstiții.

Astfel creștea Adunarea. Avea să se întindă mai mult printre neamuri, cum vom vedea mai departe. Duhul a răpit pe Filip ca să-l ducă în alte ținuturi, să vestească Evanghelia; iar Etiopianul și-a urmat singur drumul, plin de bucurie, având în inima sa o comoară, față de care nu mai aveau nici un preț celelalte bogății de la curtea sa.